

den anden Side vist i de allerfleste Tilfælde Kommunerne ville bidrage til Kirkens aarlige Udgifter, saa at det bliver Kommunerens Rasse, der kommer til at bære de Udgifter, som denne Lov vil medføre. At undtage Færøerne fra Loven kunne Forslagsstillerne i og for sig ikke have Noget imod; det forekommer os kun, at Færøerne maaske fremfor nogen anden Landsdel vilde være berettigede til at faae Varme i deres Kirker. Dette kan imidlertid selvfølgelig ikke være noget egentligt Stridspunkt. — Det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgtreds (Casse) fandt adskillige af Lovforslagets Bestemmelser besynderlige. Det indrer mig naturligtvis ikke, at naar der findes Bestemmelser, som man ikke tror at kunne gaa ind paa, man da finder dem besynderlige, thi fandt man det ikke, vilde man kunne tiltræde dem; men derfor maa det ærede Medlem tillade mig, at jeg finder en af de Anvisninger, som han gav mig, besynderlig, naar han nemlig anviste os at søge til det særlige Syn, der er nævnt i Kirkesynsloven af 19de Februar 1861 § 33, for at faae en Løsning af det ganske vist vanskelige Punkt, at der paa een Gang skal afgives to Kjendelser med forskjellig Karakter, en Kirkesynshjendelse og en Vandsynshjendelse. Lovforslaget har i denne Henseende søgt at stille Sagen paa den efter vor Mening rimeligste og fornuftigste Maade, idet man paa den ene Side har erkjendt Kirkesynets Ret til at forpligte Tiendebieren til i Almindelighed at bortlede Jugtighed fra Kirkegaarden, men overladt til Vandsynet dels at bestemme, hvorvidt det er muligt at gennemføre det, dels at bestemme Betingelserne derved. At gjøre Indgreb i dette Forhold er uundgaeligt, da det nemlig i de fleste Tilfælde er nødvendigt at lede Vandet fra Kirkegaarden over en eller flere udenfor liggende Lodder, medens der som bekendt findes ganske særlige Bestemmelser i Loven om Vands Afledning. Naar nu det ærede Medlem henviser os til et særligt Syn, udnævnt af Ministeren til denne Sags Udøining, forekommer dette mig rigtignok besynderligt, saameget mere, som det er et meget souveræent Syn, idet der ingen Appel kan ske fra dets Kjendelse, hvortil der fra Kirkesynet og Vandsynet høves Appel til høiere Instants. At det just skulde være en meget heldig Løsning af den Vanskelighed, som ganske vist her er tilstede, at søge til et Syn, udnævnt af Ministeren i Kjøbenhavn, kan jeg ikke erkjende, men jeg tvivler ikke om, at naar vi faae det ærede Medlems Hjælp i Udvalget, vil en Løsning kunne paavises, og jeg erkjender, at der i dette Punkt findes en Vanskelighed. Naar man i § 4 har brugt et, som jeg ogsaa indrømmer, noget ubestemt Udtryk, idet man nævner Personer i selvstændig Stilling, da har det været, fordi man har havt Noget mod at optage den Bestemmelse, som, hvis jeg ikke husker meget feil, Loven om Kirkerens Benyttelse indeholder, at Rettefnoeren skal være de gjeldende

Folkethingsvalglister. Det er jo to Hensyn, som ere noget forskjellige, men for Øvrigt kunne Forslagsstillerne neppe have Noget imod at optage enten den samme Bestemmelse eller en anden. — Det Punkt, som det forekommer mig, at de fleste have ønsket ud af Loven, er § 5 om Udelse af Brændsel, og det ærede Medlem for Kjøbenhavns 7de Valgtreds (Casse) har derfor angivet den Grund, at man dog maa forlange, at ogsaa Beboerne bringe noget Offer for at faae denne Sag i Orden. Dertil vilde de vistnok ogsaa være villige; men jeg maa dog minde om, at man ikke maa opsatte Sagen saaledes, at Beboerne ikke bringe noget Offer for Kirkens Vedligeholdelse. Hvilken Karakter man end vil give Kirketienden, er og bliver den dog en Udelse til Kirkens Vedligeholdelse, og dette maa man ikke saaledes styde til Side, at man siger, at der intet Offer bringes. Det er jo dog derpaa, at man bygger Kirkeeerens Forpligtelse til at vedligeholde Kirken, at han er Opdræver af Kirketienden. For Øvrigt haaber jeg, at der ved Forhandlingerne om Sagen skal bringes Overensstemmelse tilveie om denne Lovs Enkeltheder, og jeg skal saaledes fremdeles anbefale den.

Casse: Maa jeg bede om Ordet.

Formanden: Det ærede Medlem har haat Ordet to Gange; men idet jeg forudsætter, at det ærede Thing ikke vil have Noget derimod, skal jeg give det ærede Medlem Ordet.

Casse: Jeg vil da tillade mig at gjøre opmærksom paa, at den ærede Ordfører for Forslagsstillerne rigtignok har taget det Udtryk, som jeg brugte, idet jeg gennemgik de 3 første Paragrafer i Lovforslaget, nemlig Ordet „besynderlig“, i en noget anden Betydning, end jeg vilde lægge deri. Jeg har slet ikke Noget imod, at han fandt den Udvei, som jeg paaviste, besynderlig; men, hvad jeg betegnede som besynderligt — og det er dette, der bidrager noget til at tilhænde give, hvad jeg mente med mit „Besynderlige“ i § 1 og 2 — er, at først efter § 1 skal en hel Virksomhed foregaa fra Kirkesynets og Overkirkesynets Side, og efterat man i den er bleven enig om at give Kirkeeereren et Paalæg, skal Landvæsenkommissionen og alt det Øvrige, der staar i Forbindelse med den Virksomhed, der skal udfoldes, — netop fordi, som den ærede Ordfører sagde, der kan være mange flere tilstødende Grunde, der drages ind under Sagen, — afgjøre, hvorledes Arbejdet skal udføres osv., og saa skal Vandsynet bestemme, om der i det Hele taget er Spørgsmaal om Muligheden af Sagens Gennemførelse. Det er dette, som jeg siger, er besynderligt, at disse 3 Bestemmelser ere saaledes flettede ind i hverandre.

Huberg: Den ærede Ordfører for For-